Бузургҷуссаҳои Китоби Муқаддас

Панҷтабор

Дар он рӯзҳо дар замин азимҷуссаҳо буданд; ва баъд аз он низ, вақте ки писарони Худо бо духтарони одамизод издивоҷ карданд ва барои онҳо фарзанд таваллуд карданд, онҳо ба мардони тавоно ва машҳури қадим табдил ёфтанд. Ҳастӣ 6:4

Ва дар он ҷо мо бузургҷуссаҳоро дидем, писарони Анок, ки аз бузургҷуссаҳо буданд; ва мо дар назари худ мисли малах будем, ва дар назари онҳо низ чунин будем. Ададҳо 13:33

Дар замонҳои гузашта дар он ҷо эмимҳо зиндагӣ мекарданд, қавме мисли анақиён бузург ва сершумор ва қадбаланд буданд; онҳоро низ мисли анақиён азимҷуссаҳо меҳисобиданд; аммо мӯобиён онҳоро эмимҳо меномиданд. (Такрори Шариат 2:10-11)

Такрори Шариат 2:19-21
Ва ҳангоме ки ба сӯи банӣ-Аммӯн наздик мешавед, онҳоро озор надиҳед ва бо онҳо дахолат накунед, зеро ки ман аз замини банӣ-Аммӯн ба шумо ягон моликият намедиҳам, зеро ки онро ба банӣ-Лут ҳамчун моликият додаам. (Ин замин низ замини азимҷуссаҳо ҳисоб мешуд; аз қадимулайём дар он ҷо азимҷуссаҳо зиндагӣ мекарданд; ва аммӯниён онҳоро замзуммиён меномиданд, ки қавме бузург ва сершумор ва қадбаланд мисли аноқиён буданд; аммо Худованд онҳоро пеш аз онҳо несту нобуд кард; ва онҳо баъд аз онҳо рафтанд ва дар ҷои онҳо маскан гирифтанд.

Зеро танҳо Оҷ, подшоҳи Бошон, аз боқимондаҳои бузургҷуссаҳо, боқӣ монд; инак, бистари ӯ аз оҳан буд; оё он дар Раббати банӣ-Аммон нест? Дарозии он нӯҳ зироъ ва паҳнои он чор зироъ буд, ба андозаи зироъи одам. Ва ин заминеро, ки мо дар он вақт аз Арӯэр, ки дар наздикии дарёи Арнӯн аст, ва нисфи кӯҳи Ҷилъод ва шаҳрҳои онро ба Реубен ва Ҷод додам. Ва боқимондаи Ҷилъод ва тамоми Бошонро, ки салтанати Оҷ буд, ба нисфи сибти Менашше додам; тамоми минтақаи Арҷобро бо тамоми Бошон, ки замини бузургҷуссаҳо номида мешуд. Такрори Шариат 3:11-13

Таърих

Ва соҳили Ӯҷ, подшоҳи Бошон, ки аз боқимондаи паҳлавонҳо буд ва дар Ашторӯт ва Эдрей сукунат дошт, Еҳушаъ 12:4

Тамоми салтанати Оҷ дар Бошон, ки дар Ашторӯт ва Эдрей ҳукмронӣ мекард ва аз боқимондаи паҳлавонҳо боқӣ монда буд, зеро Мусо инҳоро шикаст дод ва онҳоро бадар ронд. Еҳушаъ 13:12

Ва сарҳад аз водии писари Ҳиннӯм то тарафи ҷанубии ябусӣ, ки Ерусалим бошад, боло мерафт; ва сарҳад то қуллаи кӯҳе, ки дар рӯ ба рӯи водии Ҳиннӯм ба самти ғарб, дар охири водии гигантҳо ба самти шимол ҷойгир аст, мебаромад: Еҳушаъ 15:8

Ва Еҳушаъ ба онҳо ҷавоб дод: «Агар шумо қавми бузург бошед, ба ҷангалзор биравед ва дар он ҷо дар замини фариззиён ва регбииён барои худ кишт кунед, агар кӯҳи Эфроим барои шумо танг бошад». Еҳушаъ 17:15

Ва сарҳад то охири кӯҳе, ки дар рӯ ба рӯи водии писари Ҳиннӯм ҷойгир аст ва дар шимол дар водии азимҷуссагон воқеъ аст, поён мефаромад ва ба водии Ҳиннӯм, дар ҷануб ба паҳлӯи Ябусӣ мефуромад ва ба Энроҷел мефуромад (Еҳушаъ 18:16).

1 Подшоҳон 17
1 Ва фалиштиён лашкари худро барои ҷанг ҷамъ оварданд ва дар Шукӯҳ, ки ба Яҳудо тааллуқ дорад,
ҷамъ омаданд ва дар байни Шукӯҳ ва Азеқо, дар Эфесдаммим, ӯрду заданд.
2Ва Шоул ва мардуми Исроил ҷамъ омада, дар водии Эло ӯрду заданд ва бар зидди фалиштиён ҷанг
карданд.
3Ва фалиштиён бар кӯҳе аз як тараф, ва исроилиён бар кӯҳе аз тарафи дигар истода буданд, ва дарае
дар миёни онҳо буд.
4 Ва аз ӯрдугоҳи фалиштиён паҳлавоне берун омад, ки Ҷолёт ном дошт ва аз Ҷат буд, ки қомаш шаш
зироъ ва як ваҷаб буд.
5 Ва ӯ кулоҳи мисинӣ бар сар дошт ва зиреҳпӯше бо зиреҳпӯш буд, ва вазни он панҷ ҳазор сиқл мисин
буд.
6 Ва ӯ бар пойҳояш дастбандҳои мисинӣ ва дар миёни китфҳояш нишони мисинӣ дошт.
7 Ва чӯби найзааш мисли чӯби бофанда буд, ва сари найзааш шашсад сиқл оҳанин вазн дошт; ва яке
сипардор пешопеши ӯ мерафт.
8Ва ӯ истода, ба лашкари Исроил фарёд зад ва ба онҳо гуфт: «Чаро шумо барои ҷанги худ саф
кашидаед? Оё ман фалиштиён ва шумо бандагони Шоул нестам? Барои худ марде интихоб кунед ва
бигзор ӯ назди ман биёяд».
9 Агар ӯ тавонад бо ман ҷангида, маро бикушад, мо ғуломони шумо хоҳем буд; вале агар ман бар ӯ
ғолиб оям ва ӯро бикушам, шумо ғуломони мо хоҳед буд ва ба мо хизмат хоҳед кард.
10Ва фалиштӣ гуфт: «Ман имрӯз ба лашкарҳои Исроил зулм мекунам; ба ман марде диҳед, то ки якҷоя
ҷанг кунем».
11Вақте ки Шоул ва тамоми Исроил ин суханони фалиштӣро шуниданд, бағоят тарсиданд ва сахт
тарсиданд.
12Ва Довуд писари он эфротии Байт-Лаҳми Яҳудо буд, ки Йисой ном дошт; ва ӯ ҳашт писар дошт; ва
ин мард дар айёми Шоул дар байни мардум пиронсол буд.
13Ва се писари калонии Йисой рафта, аз паси Шоул ба ҷанг рафтанд; ва номҳои се писари ӯ, ки ба ҷанг
рафта буданд, чунин буданд: нахустзодааш Элиоб ва баъд аз ӯ Абинодоб ва сеюмаш Шаммо.
14Ва Довуд хурдӣ буд; ва се писари калонӣ аз паси Шоул рафтанд.
15Вале Довуд аз пеши Шоул мерафт ва мегашт, то ки гӯсфандони падарашро дар Байт-Лаҳм
бичаронад.
16 Ва фалиштӣ субҳ ва шом наздик шуда, чил рӯз худро нишон дод.
17Ва Йисой ба писараш Довуд гуфт: «Акнун як эфа аз ин ғаллаи бирён ва ин даҳ нон барои
бародаронат бигир ва ба ӯрдугоҳ назди бародаронат шитоб кун;
18 Ва ин даҳ панирро ба сардори ҳазораашон бар ва бубин, ки бародаронат чӣ ҳол доранд, ва аз онҳо
аҳд бигир.
19Ва Шоул, ва онҳо ва тамоми мардони Исроил, дар водие Эло буданд ва бо фалиштиён меҷангиданд.
20Ва Довуд субҳи барвақт бархоста, гӯсфандонро ба чӯпон гузошт ва онро гирифта, чунон ки Йисой
ба ӯ амр дода буд, рафт; ва ӯ ба хандақ расид, дар ҳоле ки лашкар ба ҷанг мебаромад ва барои ҷанг
фарёд мезад.
21Зеро ки Исроил ва фалиштиён ҷангро бо лашкаре муқобили лашкар саф кашида буданд.
22Ва Довуд аробаашро ба дасти посбони ароба гузошт ва ба сӯи лашкар давид ва омада, ба
бародаронаш салом дод.
23Ва ҳангоме ки ӯ бо онҳо сӯҳбат мекард, инак, паҳлавони фалиштӣ, ки Ҷолёт ном дошт, аз Ҷат, аз
миёни лашкари фалиштиён берун омада, ҳамон суханонро гуфт; ва Довуд онҳоро шунид.
24Ва ҳамаи мардони Исроил, чун он мардро диданд, аз ӯ гурехтанд ва сахт тарсиданд.

25Ва исроилиён гуфтанд: «Оё ин мардро дидед, ки баромадааст? Албатта, ӯ барои саркашӣ аз Исроил баромадааст; ва ҳар кӣ ӯро бикушад, подшоҳ ӯро бо сарвати бузург сарватманд хоҳад кард ва духтарашро ба ӯ хоҳад дод ва хонадони падарашро дар Исроил озод хоҳад кард».
26Ва Довуд ба мардоне ки дар паҳлӯяш истода буданд, гуфт: «Ба касе ки ин фалиштӣро мекушад ва нанги Исроилро аз байн мебарад, чӣ бояд кард? Зеро ин фалиштӣ номахтун кист, ки ба лашкарҳои Худои Ҳай ситам кунад?»
27 Ва қавм ба ӯ чунин ҷавоб дода, гуфтанд: «Ба касе ки ӯро мекушад, чунин карда шавад».
28 Ва бародари калонии ӯ Элиоб суханони ӯро бо одамон шунид ва хашми Элиоб бар Довуд аланга гирифт ва гуфт: «Чаро ба ин ҷо фуруд омадӣ? Ва он чанд гӯсфандро дар биёбон бо кӣ гузоштӣ? Ман ғурури ту ва бадкирдории дили туро медонам; зеро ту барои дидани ҷанг фуромадаӣ.
29Ва Довуд гуфт: «Акнун ман чӣ кор кардам? Оё сабабе нест?»
30Ва ӯ аз ӯ ба сӯи дигаре рӯй гардонида, бо ҳамон тарз сухан гуфт, ва қавм боз бо тарзи пештара ба ӯ ҷавоб доданд.
31Ва ҳангоме ки суханони Довуд шунида шуданд, онҳоро ба ҳузури Шоул баён карданд; ва ӯ ӯро даъват кард.
32Ва Довуд ба Шоул гуфт: «Бигзор ҳеҷ кас аз боиси ӯ рӯҳафтода нашавад; бандаат рафта, бо ин фалиштӣ ҷанг хоҳад кард».
33Ва Шоул ба Довуд гуфт: «Ту наметавонӣ бар зидди ин фалиштӣ биравӣ, то бо ӯ ҷанг кунӣ, зеро ки ту ҷавон ҳастӣ, ва ӯ аз ҷавониаш марди ҷангӣ аст».
34Ва Довуд ба Шоул гуфт: «Бандаат гӯсфандони падарашро мечаронид, ва шер ва хирс омада, барраеро аз рама рабуданд».
35Ва ман аз паси ӯ рафтам, ӯро задам ва онро аз даҳонаш раҳо кардам; ва вақте ки ӯ бар зидди ман бархост, ман ӯро аз риши худ гирифтам ва зада куштам.
36Бандаат ҳам шер ва ҳам хирсро кушт, ва ин фалиштии номахтун мисли яке аз онҳо хоҳад буд, зеро ки ӯ ба лашкарҳои Худои Ҳай исён кардааст.
37Ва Довуд гуфт: «Худованд, ки маро аз панҷаи шер ва аз панҷаи хирс раҳо кард, маро аз дасти ин фалиштӣ раҳо хоҳад кард». Ва Шоул ба Довуд гуфт: «Рав, ва Худованд бо ту бошад».
38Ва Шоул Довудро бо зиреҳи худ пӯшонд, ва кулоҳи мисинӣ бар сараш пӯшонд, ва ӯро бо зиреҳпӯш пӯшонд.
39Ва Довуд шамшерашро ба зиреҳаш баста, кӯшиш кард, ки биравад, зеро ки онро санҷида натавонист. Ва Довуд ба Шоул гуфт: «Ман наметавонам бо инҳо биравам, зеро ки онҳоро санҷида натавонистам». Ва Довуд онҳоро аз худ дур кард.
40Ва ӯ асояшро ба дасташ гирифт ва аз ҷӯйбор панҷ санги ҳамворро барои худ интихоб кард ва онҳоро дар халтаи чӯпоние, ки дар халтае буд, андохт; ва фалохаш дар дасташ буд; ва ӯ ба фалишти наздик шуд.
41Ва фалиштӣ наздик шуда, ба Довуд наздик шуд; ва марди сипарбардор пешопеши ӯ мерафт.
42Ва фалиштӣ нигоҳ карда, Довудро дид, аз ӯ нафрат кард, зеро ки ҷавон ва сурхрӯй ва чеҳраи зебое буд.
43Ва фалиштӣ ба Довуд гуфт: «Оё ман саг ҳастам, ки ту бо асоҳо назди ман меоӣ?» Ва фалиштӣ Довудро бо худоёни худ лаънат кард.
44Ва фалиштӣ ба Довуд гуфт: «Назди ман биё, ва гӯшти туро ба мурғони ҳаво ва ҳайвоноти саҳро диҳам».
45Ва Довуд ба фалиштӣ гуфт: «Ту бо шамшер ва найза ва сипар бар ман меоӣ, вале ман бо исми Худованди лашкарҳо, Худои лашкарҳои Исроил, ки ту бар Ӯ таҳқир кардаӣ, бар ту меоӣ».
46Имрӯз Худованд туро ба дасти ман хоҳад супурд, ва ман туро мезанам ва сари туро аз ту мегирам, ва ҷасадҳои лашкари фалиштиёнро имрӯз ба мурғони осмон ва ҳайвоноти ваҳшии замин хоҳам дод, то ки тамоми замин бидонад, ки дар Исроил Худое ҳаст.
47Ва тамоми ин ҷамоат хоҳанд донист, ки Худованд бо шамшер ва найза наҷот намедиҳад, зеро ки ин ҷанг аз они Худованд аст, ва Ӯ шуморо ба дасти мо хоҳад супурд.
48Ва ҳангоме ки фалиштӣ бархоста, ба муқобили Довуд наздик шуд, Довуд шитоб карда, ба сӯи лашкар давид, то бо фалиштӣ рӯ ба рӯ шавад.
49Ва Довуд дасташро ба халтааш андохт, ва аз он ҷо санге гирифта, бо шамшер зад, ва ба пешонии фалиштӣ зад, ки санг ба пешонии ӯ ғӯтид; ва ӯ рӯ ба замин афтод.
50Ва Довуд бо фалахмон ва санг бар фалиштиён ғолиб омад, ва фалиштиёнро зада кушт; вале дар дасти Довуд шамшер набуд.

51Ва Довуд давида, бар зидди фалиштӣ истод, ва шамшери ӯро гирифта, аз ғилофаш кашид ва ӯро
кушта, сари ӯро бо он буриданд. Ва фалиштиён мурдани паҳлавони худро дида, гурехтанд.
52Ва мардони Исроил ва Яҳудо бархоста, фарёд заданд ва фалиштиёнро то расидан ба водӣ ва
дарвозаҳои Эқрон таъқиб карданд. Ва маҷрӯҳони фалиштиён дар роҳи Шааараим, то Ҷат ва Эқрон,
афтоданд.
53Ва банӣ-Исроил аз таъқиб кардани фалиштиён баргаштанд ва хаймаҳои онҳоро тороҷ карданд.
54Ва Довуд сари он фалиштӣро гирифта, ба Ерусалим овард, вале зиреҳи ӯро дар хаймаи худ гузошт.
55Ва Шоул дид, ки Довуд ба муқобили фалиштӣ баромадааст, ба Абнир, сарлашкар, гуфт: «Эй Абнир,
ин ҷавон писари кист?» Ва Абнир гуфт: «Қасам ба ҷони ту, эй подшоҳ, намедонам».
56Ва подшоҳ гуфт: «Бипурс, ки ин писарбачаи хурдсол кист?»
57Ва ҳангоме ки Довуд аз куштани фалиштӣ баргашт, Абнир ӯро гирифта, назди Шоул овард, дар ҳоле
ки сари фалиштӣ дар дасташ буд.
58Ва Шоул ба ӯ гуфт: «Эй ҷавон, ту писари кистӣ?» Довуд ҷавоб дод: «Ман писари бандаат Йисои
Байт-Лаҳмӣ ҳастам».

Ва Ишбибенуб, ки аз писарони азимҷусса буд, ки вазни найзааш сесад сиқл мисин буд ва шамшери нав ба бар дошт, фикр кард, ки Довудро куштааст. Аммо Абишой писари Саруё ба ӯ кумак кард ва фалиштиро зада, куштанд. Ва мардони Довуд ба ӯ қасам хӯрданд ва гуфтанд: «Ту дигар бо мо ба ҷанг нахоҳӣ рафт, то ки нури Исроилро хомӯш накунӣ». Ва баъд аз ин боз бо фалиштиён дар Гоб ҷанг шуд. Он гоҳ Сиббекои ҳушотӣ Софро, ки аз писарони азимҷусса буд, кушт. Ва боз дар Гоб бо фалиштиён ҷанг шуд, ки дар он ҷо Элҳонон писари Яарорегим, як байтлахмӣ, бародари Ҷолиёти ҷаттиро, ки чӯби найзааш мисли чӯби бофанда буд, кушт. Ва боз дар Гот ҷанге шуд, ки дар он ҷо марди бузургҷуссае буд, ки дар ҳар даст шаш ангушт ва дар ҳар пой шаш ангушт дошт, ки бист чор нафар буданд. ва ӯ низ аз паҳлавон таваллуд шудааст. Ва вақте ки ӯ ба Исроил ситам кард, Йӯнотон писари Шимъо, бародари Довуд, ӯро кушт. Ин чор нафар аз паҳлавон дар Ҷат таваллуд шуда буданд ва аз дасти Довуд ва аз дасти хизматгоронаш кушта шуданд. 2 Подшоҳон 21:16-22

Ва баъд аз ин, дар Гезер бо фалиштиён ҷанг сар зад; дар он вақт Сиббекаи ҳушотӣ Сиппаи аз фарзандони бузургҷуссаро кушт ва онҳо мағлуб шуданд. Ва боз бо фалиштиён ҷанг сар шуд; ва Элҳонон писари Ёир Лаҳмиро, бародари Ҷолиёти ҷаттиро, ки найзааш мисли чӯби бофанда буд, кушт. Ва боз дар Ҷат ҷанг сар шуд, ки дар он ҷо марди бузургҷуссае буд, ки ангуштон ва пойҳояш бисту чор ангушт доштанд, аз ҳар даст шашто ва аз ҳар пой шашто буд; ва ӯ низ писари бузургҷусса буд. Аммо вақте ки ӯ ба Исроил ситам кард, Йӯнотон писари Шимъо бародари Довуд ӯро кушт. Инҳо аз бузургҷусса дар Ҷат таваллуд шуда буданд; ва онҳо аз дасти Довуд ва аз дасти хизматгоронаш кушта шуданд. 1 Вақоеънома 20:4-8

Ӯ маро бо рахна бар рахна мешиканад, мисли азимҷусса бар ман ҳамла мекунад. Айюб 16:14

Апокриф

Зеро ки ин паҳлавон аз дасти ҷавонон наафтод, ва писарони Титанҳо ӯро накуштанд, ва азимҷуссаҳои баландпоя ба ӯ ҳамла накарданд, балки Ҷудит, духтари Мерорӣ, бо зебоии чеҳраи худ, ӯро заиф кард. Ҷудит 16:7

Зеро дар замонҳои қадим низ, вақте ки азимҷуссаҳои мағрур нобуд шуданд, умеди ҷаҳоне, ки бо дасти Ту идора мешуд, дар зарфи заиф гурехт ва барои ҳама наслҳо тухми насл боқӣ гузошт. Ҳикмати Сулаймон 14:6

Ӯ нисбат ба бузургҷуссаҳои пир, ки бо қуввати беақлии худ афтоданд, ором нашуд (Экклесиастикус 16:7).

Ҳамон тавре ки равғани қурбонии сулҳ гирифта мешавад, Довуд низ аз байни банӣ-Исроил интихоб шуд. Ӯ бо шерҳо мисли бузғолаҳо ва бо хирсҳо мисли барраҳо бозӣ мекард. Ӯ ҳанӯз хурд буд, ки азимҷуссаро накушт? Ва оё ӯ аз мардум нафрат надошт, вақте ки дасташро бо санги фалахмон

бардошт ва фахр кардани Ҷолиётро мағлуб кард? Зеро ӯ Худованди Таолоро хонд ва ба дасти росташ қувват дод, то он ҷанговари тавоноро бикушад ва шохи қавми худро баланд бардорад. Экклесиастикус 47:2-5

Аз ибтидо бузургҷуссаҳои машҳур буданд, ки чунин қудрати бузург ва дар ҷанг маҳорат доштанд. Худованд онҳоро интихоб накард ва роҳи донишро ба онҳо надод. Аммо онҳо аз сабаби надоштани хирад нобуд шуданд ва аз беақлии худ нобуд шуданд. Борух 3:26-28

Пас писараш Яҳудо, ки Маккабей ном дошт, ба ҷои ӯ бархост. Ва ҳамаи бародаронаш ба ӯ кумак карданд, ва ҳамаи онҳое, ки бо падараш ҳамроҳ буданд, низ ба ӯ кумак карданд ва бо шодмонӣ дар ҷанги Исроил ҷангиданд. Пас, ӯ ба қавми худ шарафи бузурге ба даст овард ва мисли бузургҷусса ҷавшан пӯшид ва лифтҳои ҷангии худро ба худ печонд ва ҷангҳо анҷом дод ва лашкарро бо шамшераш муҳофизат кард. Дар амалҳои худ ӯ мисли шер ва мисли модашуи шер буд, ки барои сайди худ ғуррон мекард. Зеро ки Ӯ бадкоронро таъқиб мекард ва онҳоро меҷуст ва онҳоеро, ки қавми ӯро озор медоданд, месӯзонд. Аз ин рӯ, бадкорон аз тарси ӯ ақибнишинӣ карданд ва ҳамаи бадкорон ба изтироб афтоданд, зеро наҷот дар дасти ӯ муваффақ буд. Ӯ инчунин подшоҳони зиёдеро ғамгин кард ва Яъқубро бо амалҳои худ шод гардонд ва ёдгории ӯ то абад муборак аст. Ғайр аз ин, ӯ аз шаҳрҳои Яҳудо гузашт ва бадкоронро аз онҳо нобуд кард ва хашми Исроилро дур кард. Ба тавре ки ӯ то охири замин машҳур шуд ва онҳоеро, ки ба ҳалокат омода буданд, ба ҳузури худ қабул кард. 1 Маккабиён 3:1-9

Ҳанӯх

Ва ҳамаи дигарон бо онҳо барои худ зан гирифтанд ва ҳар яке барои худ якеро интихоб карданд ва бо онҳо ба алоқаи ҷинсӣ даромадан ва худро бо онҳо олуда кардан гирифтанд ва ба онҳо ҷодугарӣ ва ҷодугарӣ ва буридани решаҳоро таълим доданд ва онҳоро бо растаниҳо шинос карданд. Ва онҳо ҳомиладор шуданд ва азимҷуссаҳои бузургеро таваллуд карданд, ки қадаш се ҳазор элл буд (Элл як воҳиди ченкунии шимолу ғарбии аврупоӣ аст, ки дар аввал ҳамчун зироъ, дарозии умумии бозу ва дасти дарозшуда фаҳмида мешуд. Дигар андозаҳои элл ба 27-45 дюйм баробар аст): Онҳо тамоми ба даст овардаи одамонро фурӯ бурданд. Ва вақте ки одамон дигар наметавонистанд онҳоро нигоҳ доранд, азимҷуссаҳо бар зидди онҳо баромаданд ва инсониятро фурӯ бурданд. Ва онҳо ба гуноҳ бар зидди паррандагон, ҳайвонот, хазандагон ва моҳӣ шурӯъ карданд ва гӯшти якдигарро хӯрданд ва хунро нӯшиданд. Он гоҳ замин ба бадкорон айбдор кард. Ҳанӯх 7:1-6

Ва занон азимҷуссаҳо таваллуд карданд, ва тамоми замин аз хун ва беадолатӣ пур шуд. Ҳанӯх 9:9

Ва Ӯ ба ман ҷавоб дод ва гуфт, ва ман овози Ӯро шунидам: «Натарс, эй Ҳанӯх, эй марди одил ва котиби адолат! Ба ин ҷо наздик шав ва овози маро бишнав». Ва бирав ва ба Посбонони осмон, ки туро фиристодаанд, то барои онҳо шафоат кунанд, бигӯ: «Шумо бояд барои одамон шафоат кунед, на барои худ одамон. Чаро шумо осмони баланд, муқаддас ва абадиро тарк карда, бо занон хобидед ва худро бо духтарони одам олуда кардед ва барои худ зан гирифтед ва мисли фарзандони замин рафтор кардед ва мисли писарони худ бузургҷуссаҳо таваллуд кардед?» Ва гарчанде ки шумо муқаддас ва рӯҳонӣ будед, ки ҳаёти абадӣ доштед, шумо худро бо хуни занон олуда кардед ва бо хуни ҷисм фарзандон таваллуд кардед ва мисли фарзандони одам, мисли онҳое, ки мемиранд ва нобуд мешаванд, ба гӯшт ва хун шаҳват доштед. Аз ин рӯ, Ман ба онҳо занон додам, то онҳоро ҳомиладор кунанд ва аз онҳо фарзанд ба дунё оранд, то ки дар рӯи замин чизе барои онҳо кам нашавад. Аммо шумо қаблан рӯҳонӣ будед, ҳаёти абадӣ доштед ва барои тамоми наслҳои ҷаҳон намиранда будед. Ва аз ин рӯ, ман барои шумо занон таъин накардаам; зеро рӯҳониёни осмон дар осмон манзили онҳост. Ва акнун, бузургҷуссаҳое, ки аз арвоҳ ва ҷисм ба вуҷуд омадаанд, дар рӯи замин рӯҳҳои бад номида мешаванд ва дар рӯи замин манзили онҳо хоҳанд буд. Рӯҳҳои бад аз баданашон берун омадаанд; зеро онҳо аз одамон таваллуд шудаанд ва аз Посбонони муқаддас ибтидо ва пайдоиши онҳост; онҳо дар рӯи замин рӯҳҳои бад хоҳанд буд ва рӯҳҳои бад номида мешаванд. Рӯҳҳои осмон дар осмон манзили онҳо хоҳанд буд, аммо рӯҳҳои замине, ки дар рӯи замин таваллуд шудаанд, дар рӯи замин манзили онҳо хоҳанд буд. Ва рӯҳҳои бузургҷуссаҳо дар рӯи замин азоб медиҳанд, зулм мекунанд, хароб мекунанд, ҳамла мекунанд,

ҷанг мекунанд ва харобӣ мекунанд ва мушкилот эҷод мекунанд: онҳо хӯрок намехӯранд, аммо гуруснагӣ ва ташнагӣ мекашанд ва боиси хафагӣ мешаванд. Ва ин рӯҳҳо бар зидди фарзандони одам ва бар зидди занон қиём хоҳанд кард, зеро онҳо аз онҳо берун омадаанд. Ҳанӯх 15:1-11

Аз рӯзҳои куштор ва нобудӣ ва марги бузургҷуссаҳо, ки аз ҷонҳои ҷисми онҳо арвоҳ берун омада, бе он ки ба доварӣ дучор шаванд, нобуд хоҳанд кард. Ҳамин тавр онҳо то рӯзи анҷом, доварии бузурге, ки дар он замон анҷом хоҳад ёфт, бар Нозирон ва беимонон, бале, пурра нобуд хоҳанд шуд. Ҳанӯх 16:1

Ва ман, Ҳанӯх, ҷавоб дода, ба ӯ гуфтам: «Худованд дар рӯи замин кори наве хоҳад кард, ва инро ман аллакай дар рӯъё дидаам ва ба ту хабар медиҳам, ки дар насли падарам Ёред баъзе аз фариштагони осмон каломи Худовандро вайрон карданд. Ва инак, онҳо гуноҳ мекунанд ва шариатро поймол мекунанд ва бо занон муттаҳид мешаванд ва бо онҳо гуноҳ мекунанд ва баъзеи онҳоро ба занӣ мегиранд ва аз онҳо фарзандон ба дунё меоранд. Ва онҳо дар рӯи замин азимҷуссаҳоро на ба рӯи рӯҳ, балки ба рӯи ҷисм ба вуҷуд меоранд ва дар рӯи замин азобу азоби бузурге хоҳад буд ва замин аз ҳама гуна нопокӣ пок хоҳад шуд. Бале, дар тамоми рӯи замин харобии бузурге хоҳад омад ва тӯфон ва харобии бузурге барои як сол хоҳад буд. Ҳанӯх 106:13-16

Ҷашнвораҳо

Ва вақте ки фарзандони одам дар рӯи замин афзоиш ёфтанд ва духтарон барои онҳо таваллуд шуданд, фариштагони Худо онҳоро дар соли муайяни ин ҷашн диданд, ки намуди онҳо зебо буд; ва аз ҳар касе, ки интихоб мекарданд, зан гирифтанд ва барои худ писарон таваллуд карданд ва онҳо бузургҷусса шуданд. Юбилейҳо 5:1

Зеро аз сабаби ин се чиз тӯфон бар замин омад, яъне аз сабаби зино, ки дар он посбонон бар хилофи қонунҳои худ духтарони одамиро фоҳиша мекарданд ва аз ҳар чизе, ки мехостанд, зан мегирифтанд ва ғози нопокӣ буданд. Ва онҳо писарони Нафидимро ба дунё оварданд ва ҳамаашон нобаробар буданд ва якдигарро мехӯрданд: ва бузургҷуссаҳо Нафилро куштанд ва Нафил Элҷоро ва Элҷоро одамизодро ва як мардро дигарро куштанд. Ва ҳар кас худро ба корҳои бад ва рехтани хуни зиёд фурӯхт ва замин аз бадӣ пур шуд. Юбилейҳо 7:21-23

Ва ӯ ба онҳо дар бораи доварии бузургон ва доварии сокинони Садӯм нақл кард, ки чӣ гуна онҳо аз сабаби бадии худ доварӣ шуда буданд ва аз сабаби зино ва нопокӣ ва фасоди мутақобила тавассути зино мурда буданд. Юбилейҳо 20:5

Аммо пеш аз он ки замини Ҷилъодро замини рафоиён меномиданд, зеро он замини рафоиён буд ва дар он ҷо рафоиён таваллуд шуда буданд, ки азимҷуссаҳои қадаш даҳ, нӯҳ, ҳашт ва то ҳафт зироъ буд. Юбилейҳо 29:9

Китобҳои фаромӯшшудаи Адан

Мардон маро ба осмони панҷум бурданд ва маро ҷойгир карданд ва дар он ҷо ман сарбозони бешумореро дидам, ки Григорий ном доштанд, ки намуди зоҳирии инсонӣ доштанд ва андозаи онҳо аз бузургони бузург калонтар буд ва чеҳраҳояшон пажмурда шуда буд ва хомӯшии даҳонашон доимӣ буд ва дар осмони панҷум хидмате набуд ва ман ба мардоне, ки бо ман буданд, гуфтам: Чаро инҳо хеле пажмурда шудаанд ва чеҳраҳояшон ғамгин ва даҳонашон хомӯш аст ва чаро дар ин осмон хидмате нест? Ва онҳо ба ман гуфтанд: Инҳо Григорий ҳастанд, ки бо шоҳзодаи худ Шайтонайл Худованди нурро рад карданд ва пас аз онҳо касоне ҳастанд, ки дар торикии бузург дар осмони дуюм нигоҳ дошта мешаванд ва се нафари онҳо аз тахти Худованд ба ҷои Эрмон ба замин фуруд омаданд ва савгандҳои худро дар лаби теппаи Эрмон шикастанд ва духтарони одамро диданд, ки онҳо чӣ қадар хубанд ва барои худ зан гирифтанд ва бо корҳои худ заминро олуда карданд, ки дар ҳама давру замонҳои асри худ беқонунӣ ва омезиш мекарданд ва бузургҷуссаҳо таваллуд мешаванд ва мардони бузурги аҷиб ва

душмании бузург. Ва аз ин рӯ, Худо онҳоро бо доварии бузург доварӣ кард, ва онҳо барои бародарони худ гиря мекунанд ва дар рӯзи бузурги Худованд ҷазо дода мешаванд. Асрори Ҳанӯх 18:1-4

Пас, эй фарзандони ман, аз зино бигрезед ва ба занону духтарони худ амр диҳед, ки сар ва чеҳраи худро барои фиреб додани ақл оро надиҳанд, зеро ҳар зане, ки ин найрангҳоро истифода мебарад, барои ҷазои абадӣ нигоҳ дошта шудааст. Зеро онҳо Нозиронро, ки пеш аз тӯфон буданд, ба васваса андохтанд; зеро инҳо пайваста онҳоро медиданд, ба онҳо шаҳват меварзиданд ва ин корро дар зеҳни худ тасаввур мекарданд; зеро онҳо худро ба шакли мардон табдил доданд ва ҳангоми бо шавҳаронашон будан ба онҳо зоҳир шуданд. Ва заноне, ки дар зеҳни худ ба шакли худ шаҳват доштанд, азимҷуссаҳоро таваллуд карданд, зеро Нозирон ба онҳо чунин менамуданд, ки ба осмон мерасанд. Пас, аз зино эҳтиёт шавед; ва агар шумо хоҳед, ки дар зеҳн пок бошед, ҳиссиёти худро аз ҳар зан нигоҳ доред. Аҳди Рубен 2:17-20

Ман шоҳ Ахорро дидам, ки марди азимҷусса буд, ки дар ҳоле ки савори асп буд, найзаҳоро ба пеш ва қафо мепартофт, ва ман сангеро бо вазни шаст фунт гирифтам ва онро партофтам ва ба аспи ӯ задам ва онро куштам. Ва падарам Яъқуб Билисатро, подшоҳи ҳамаи подшоҳонро, ки азимҷуссаи қувват ва дувоздаҳ зироъ баландӣ дошт, кушт. Аҳди Яҳудо 1:18,22